

med den citerede Paragraph i Sportelreglementet, som jo vel ikke kan forandres ved denne Leilighed; men jeg vil dog, da Sagen ligger for, bemærke; at det vistnok er en høist unyttig Indretning med disse Copipenge, ikke blot, hvor der ikke eksisterer Copier, men selv der, hvor de eksistere. Det eneste Tilfælde, hvor det vilde være nyttigt at beholde denne Bestemmelse, vilde være, hvor de, der indlevere Copien med Originalen, kort efter faae denne tilbage med fornøden Paategning; men naar man beholder Originalen endog saa i en meget rundelig Tid, bliver det ligegyldigt, om der leveres Copier eller ikke. Søvrigt er dette en Indtægt, som jeg troer, man her i Loven meget godt kunde lade bortfalde. Efter Sportelreglementet skal nemlig den Private levere en Copi tilligemed Originalen, idet man kan tilbagegive Documentet, naar dette ikke er steet, men det vil da kunne blive en aldeles privat Sag, om nogen af Contoiristerne vil paatage sig at besørge Copien, hvorfor han da vil kunne beregne sig en saadan Godtgjøvelse, som han maatte finde passende.

Feddersen: Det er vistnok en særdeles vigtig Ting, at der kan stee Forandringer og Forbedringer i Sportelovgivningen, der jo støtter sig paa Anordningen af 1814 og altsaa er meget gammel. Der er antydet, og det vistnok med Røie, at der er forskjellige Ting, der kunne ønskes ændrede i denne gamle Lovgivning, men man maa derved ikke glemme, at Følgen deraf vil blive, at Sportelbeløbet vil komme til at udgjøre Mindre. Jeg vil imidlertid ikke paa nogen Maade udtale dette som en Anse, tværtimod anseer jeg det for en af de lyse Sider af Sagen, at derved aabnes en Mulighed til at faae forskjellige Ulemper afhjælpes, saalænge Sportlerne udgjøre Hovedindtægterne for en heel Klasse Embedsmænd. Hvad de Classificationer angaaer, som træde frem i Udkastet, kan man jo tænke sig dem paa forskjellige Maader, meer og mindre hensigtsmæssige; men jeg maa tilstaae, at naar jeg betragter den Stilling, som hele denne Klasse af Dyrigheds personer indtager, dannende paa en vis Maade Kernen i hele det borgerlige

Samsfund, kan jeg ikke see Andet, end at det Rette væsentligt er truffet i den Tanke, som ligger til Grund for Ministeriets Udkast, og at det saaledes i sin Heelhed — naturligvis under Antagelse af, at de forskjellige Embedringer, der, og det med Røie, kunne tænkes stillede, vilde blive førte igjennem — fra Ministeriets Standpunkt maa ansees som heldigt. Der er saa mange Detailpunkter omtalte, som jeg ikke skal opholde mig ved; men der er dog to enkelte Punkter, som jeg specielt vil gjøre til Gjenstand for Omtale. Det er vistnok et meget vanskeligt Punkt at komme ind paa, hvor megen Contoirholds-godtgjørelse der skal tillægges ethvert Embede; det er et Punkt, der uden al Tvivl vil komme periodisk tilbage, ligesom det ogsaa i selve Lovudkastet er antydet, at det fra Tid til anden skal kunne behandles igjennem Finantsloven for de enkelte Embeders Vedkommende; men man kunde ogsaa tænke sig, at Spørgsmaalet i sin Heelhed kunde komme for igjen. Det er vistnok, som alt af den ærede Minister antydet, forbundet med særdeles Vanskelighed at antyde Omfanget af de Forretninger, for hvilke Contoirholds-godtgjørelsen nærmest er bestemt, og jeg troer derfor, at det vilde være ønskeligt at være beredt paa nogle Midler til paa en Maade at antyde det. Om end saadanne hidtil ikke have været anvendte her, troer jeg dog, at man efter den Erfaring, der andetsteds, f. Ex. i Holland, er indvundet, kunde ogsaa her hos os etablere nogle Former, for at kunne calculere Forretningernes Omfang. Jeg tænker nærmest paa den Skik, der er bragt i Anvendelse der, at alle udgaaende Expeditioner, det vil sige, alle de Expeditioner, der stee fra Contoiret, erholve et Løbenummer og blive indførte i Rister, der periodisk underkastes en Verification fra Amtmandens Side. Paa denne Maade vilde man faae, jeg vil ikke sige en fuldkommen betryggende, men dog en nogenlunde sikker Veiledning til at lære at kjende Forretningernes forskjellige Omfang paa de forskjellige Steder. Søvrigt maa jeg troe, at Ministeriet har truffet det Rette ved kun at tage Hensyn til det sidste Aar og ved ikke at lægge de sidste 5—10 eller 20 Aar til Grund. Jeg beskjender mig nemlig til den Anskuelse, at Forholdene ere blevne saa